

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. P. V.**
bytem X
zast. advokátem Mgr. Pavlem Kužílkem
sídlem Smetanova 5, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. KUZL/69501/2019, sp. zn. KUSP/69501/2019/PŽÚ/Du,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. KUZL/69501/2019, sp. zn. KUSP/69501/2019/PŽÚ/Du (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků - Bystřice pod Hostýnem (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 9. 2019, č. j. OÖZ 33/2019-17, sp. zn. OÖZ 33/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 3. 8. 2018 v 11:15 hod. v Bystřici pod Hostýnem, na ulici Kamenec, na cestě před prvním vchodem (od centra Bystřice pod Hostýnem) do domu č. p. 144, kde sídlí Veterinární ambulance WETMEDIX s.r.o., poté, co náhodně o několik kroků přešel L. D., která šla společně se svou přítelkyní M. P. po pravé straně uvedené cesty ve směru k parku Zahajené, se otočil, vrátil se k L. D., a udeřil ji otevřenou dlaní do levé části obličeje a následně z místa odešel. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Podle jeho názoru bylo spolehlivě prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Žalovaný sice připustil, že ve svědeckých výpovědích se vyskytují určité rozpory, ty však nejsou natolik zásadní, aby věrohodnost svědeckých výpovědí důvodně zpochybnil. V této souvislosti je nutné zohlednit rovněž nepředvídatelnost útoku žalobce, včetně dlouhé doby mezi spácháním přestupu a podáním svědeckých výpovědí.
4. Žalovaný dále nepovažoval za důvodnou námitku procesního pochybení úřední osoby prvostupňového orgánu, která v reakci na popis skutkového děje svědkyní naznačila, jak měl být úder ze strany žalobce veden. Žalovaný nepovažoval za relevantní zjištění, že k incidentu nedošlo na chodníku, ale přímo na cestě, což prvostupňový orgán reflektoval. Stejně tak žalovaný nepovažoval za rozhodné, že jedna ze svědkyň se zmiňovala o mostu, který se v blízkosti místa spáchání přestupku skutečně nachází. Z pořízené fotodokumentace je navíc zřejmé, že obě svědkyně během ohledání v zásadě shodně označily místo, na kterém se celý incident odehrál.
5. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že odpovědnost za přestupek nezanikla, a to s ohledem na stavění promlčecí doby po dobu vedení trestního řízení. Za důvodnou žalovaný nepovažoval ani námitku nezachování totožnosti skutku, neboť prvostupňový orgán ze skutkové věty vypustil pouze část textu týkající se slovního sdělení žalobce, což nemá v kontextu okolností případu vliv na právní kvalifikaci skutku ani jeho zaměnitelnost.

III. Žaloba

6. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, a že spáchání přestupku nebylo spolehlivě prokázáno. Ve svědeckých výpovědích se vyskytují podstatné rozpory, které nelze bagatelizovat pouze s odkazem na nepředvídatelnost útoku, nesoustředěnost svědkyň nebo časový odstup od spáchání přestupku. Svědkyně se neshodly

na tom, zda měl být úder veden do levé nebo pravé strany obličeje. Kromě toho se zásadně rozcházel v tom, co spáchání přestupku předcházelo, zejména v jaké vzdálenosti se žalobce nacházel a zda následně manipuloval s taškou svědkyně či nikoliv. Jedná se o natolik zásadní rozpory, že věrohodnost svědeckých výpovědí byla důvodně zpochybněna. Správní orgány však k uvedeným rozporům nepřihlédly a související námitky žalobce řádně nevypořádaly.

7. Podle žalobce nebyla zachována totožnost skutku a jeho následku, pokud prvostupňový orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku vypustil část popisu skutku obsaženého v usnesení Okresního soudu v Kroměříži ze dne 3. 12. 2018, č. j. 9 T 148/2018-57, kterým byla věc příslušnému správnímu orgánu postoupena (dále jen „usnesení OS“). Tímto způsobem bylo postupováno za účelem zjednodušení důkazní situace, neboť se svědkyně rozcházel v tom, co mělo být žalobcem přesně sděleno předtím, než došlo k fyzickému útoku. Současně nelze opomenout, že původní právní kvalifikace jednání jako trestného činu spočívala v porušení veřejného pořádku jako právem chráněného zájmu. Tím je však ve vztahu k dotčené skutkové podstatě přestupku narušení občanského soužití, což nelze z hlediska následku skutku zaměňovat.
8. Žalobce dále brojil proti procesnímu postupu prvostupňového orgánu při protokolaci jedné ze svědeckých výpovědí, kdy předsedkyně přestupkové komise reagovala na sdělení svědkyně ohledně způsobu vedení úderu na tvář (pravou rukou) tím, že se postavila a úder naznačila, čemuž svědkyně přisvědčila, přestože sama při naznačování úderu zvedala levou ruku. Žalobce je toho názoru, že postupem předsedkyně přestupkové komise bylo svědkyni nepřipustně naznačeno, jak má vypovídat. Ačkoliv žalobce na dané pochybení upozornil, nebyla jeho námitka vypořádána.
9. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. Ve vztahu k jednotlivým námitkám doplnil, že již byly uplatněny v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Z toho důvodu se odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně zdůraznil, že správní řízení bylo vedeno v souladu se zákonem, přičemž vina žalobce byla spolehlivě prokázána.
11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce stručnou replikou, ve které opětovně zpochybnil zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, a to s odkazem na rozpory ve svědeckých výpovědích. Stejně tak žalobce setrval na tom, že nebyla zachována totožnost skutku, přičemž došlo k procesnímu pochybení prvostupňového orgánu při protokolaci svědecké výpovědi. Související námitky žalobce navíc nebyly řádně vypořádány.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Součástí spisové dokumentace je soudní spis vedený pod sp. zn. 9 T 148/2018, který se týká výše uvedeného skutku, jehož spáchání je žalobci kladeno za vinu. Na základě již uvedeného usnesení OS byla věc postoupena správnímu orgánu I. stupně za účelem posouzení, zda skutek naplňuje znaky přestupku. Následně byl vydán příkaz ze dne 7. 6.

2019, proti kterému žalobce podal odpor. Prvostupňový orgán poté nařídil ústní jednání na den 15. 8. 2019, během kterého byl proveden důkaz svědeckými výpověďmi L. D. a Mgr. M. P.

13. Svědkyně D. k věci mimo jiné uvedla, že k incidentu se žalobcem došlo na ulici Kamenec u budovy veterinárního lékaře. V místě se nacházela spolu s paní P., se kterou žalobce nejprve laškoval a bral jí tašku. Měl je předejít asi o 3 metry. Následně se vrátil a svědkyni D. řekl, že jí rozbije „čuňu“, načež jí dal pravou rukou facku. Předsedkyně komise následně vedení úderu pravou rukou naznačila, což svědkyně potvrdila. V této souvislosti byla vznesena námitka právního zástupce žalobce, že svědkyně při výpovědi zvedala levou ruku. K dotazům dále svědkyně D. uvedla, že jí žalobce udeřil otevřenou dlaní do levé části obličeje. Žádné zranění neměla. Během incidentu se na místě nacházela také paní P., která byla v důsledku jednání žalobce „vyvalená“. Sama svědkyně D. si už na reakci paní P. přesně nepamatovala, protože byla v šoku.
14. Svědkyně P. poté k věci zejména vypověděla, že už si na celý incident po roce nepamatuje. Současně však potvrdila, že stála vedle paní D. ve chvíli, kdy jí žalobce dal facku. K celému incidentu došlo před mostem v místě, kde se nacházel veterinář. Svědkyně P. v rozhodnou dobu červenou tašku na kolečkách a žalobce ji měl říkat něco ve smyslu, že toho moc nenakoupila. Paní D. měla poté žalobci něco říci, načež se ten rozběhl z mostu zpět a dal jí facku. Podle svědkyně P. byl úder žalobce veden zprava. Na mapě poté nebyla schopna označit místo, kde došlo ke spáchání přestupku, ale uvedla, že jej může označit přímo na místě. Stejně tak nebyla svědkyně schopna specifikovat vzdálenost, ve které se žalobce před napadením nacházel. Současně nepotvrdila, že by žalobce s její taškou nějak manipuloval.
15. Prvostupňový orgán poté nařídil nový termín ústního jednání na den 11. 9. 2019. V této souvislosti jsou ve správním spisu založeny protokoly o ohledání místa spáchání přestupku za účasti svědkyně D. a svědkyně P., včetně související dokumentace a prohlášení obviněného z přestupku. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce odvolání. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
18. Žaloba není důvodná.
19. K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. k nesprávnému hodnocení provedených důkazů soud uvádí, že správní orgány mají všeobecně povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, jak stanovuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jedná se o zakotvení zásady omezené (modifikované) materiální pravdy, neboť nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby v řízení odstranily veškeré pochybnosti, které mohou být zapříčiněny rovněž tím, že obviněný uplatňuje vlastní skutkovou verzi, která nekoresponduje s výpovědí jiného účastníka řízení, popř. je v rozporu s důkazy, které byly za účelem vydání rozhodnutí jinak provedeny. Na druhou stranu je nezbytné, aby byly veškeré zásadní pochybnosti odstraněny, a to zejména pokud se jedná o přestupkové řízení, ve kterém se analogicky uplatňují trestněprávní zásady presumpce neviny a *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62).

20. V nyní projednávané věci správní orgány vycházely především ze dvou svědeckých výpovědí osob, které se kromě žalobce na místě spáchání přestupku bezprostředně nacházely, přičemž jedna z nich měla být protiprávním jednáním žalobce přímo dotčena. Kromě toho byly za účelem zjištění skutkového stavu věci provedeny důkazy ohledáním, během kterého svědkyně nezávisle na sobě označily, kde došlo ke spáchání přestupku. Podle názoru krajského soudu správní orgány provedly dostatečné množství důkazů, které byly nezbytné ke zjištění skutkového stavu věci. Ostatně žalobce ani nenavrhoval provedení důkazů dalších.
21. Co se týká hodnocení provedených důkazů, dává krajský soud žalovanému za pravdu v tom, že při hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí získaných v průběhu přestupkového řízení je nutné zohlednit mimo jiné dobu, které uběhla od spáchání přestupku. Za situace, kdy se jedná o dobu více než jeden rok, je pochopitelné, že dochází k přirozenému procesu zapomínání, pročť si tak svědkyně zásadně nemohou pamatovat veškeré detaily spojené s průběhem celého incidentu, včetně toho, co mu předcházelo. Opomenout navíc nelze ani věk daných osob, včetně skutečnosti, že mohly být nečekaným jednáním žalobce zaskočeny, jak ostatně samy vypověděly. Přesto by se svědecké výpovědi neměly rozcházet v podstatných okolnostech případu, jinak by bylo na místě uplatnění zásady v pochybnostech ve prospěch.
22. Krajský soud je nicméně toho názoru, že obě svědecké výpovědi jsou vesměs konzistentní, přičemž v nich nejsou při zohlednění výše uvedených hledisek dány rozpory zásadního charakteru. Nelze poté přisvědčit tvrzení žalobce, že svědkyně rozdílně vypovídaly ohledně způsobu vedení útoku. Svědkyně D. k dotazu nejprve sama uvedla, že úder byl ze strany žalobce veden nejspíše pravou rukou, což koresponduje s tím, že byla udeřena do levé tváře, jak později vypověděla.
23. Svědkyně P. nejprve uvedla, že si již přesně nepamatuje, z jaké strany byla paní D. udeřena, ale myslí si, že zprava. Nutno podotknout, že shodnou výpověď poskytla též v rámci předcházejícího trestního řízení. Ačkoliv se tedy mohou svědecké výpovědi jevit v tomto ohledu jako rozporuplné, nelze opomenout, že svědkyně P. výslovně vypověděla, že si není směrem vedení úderu jista, což může souviset také s tím, že nebyla na rozdíl od druhé svědkyně osobou, která byla přímo napadena. Kromě toho lze dát správnímu orgánu za pravdu v tom, že blíže nespecifikované použití výrazu „zprava“ mohlo být ve vztahu k vedení úderu míněno jak z pohledu napadené (druhé svědkyně), tak útočníka (žalobce). Ani v opačném případě by se ostatně podle zdejšího soudu nejednalo o okolnost, která by svědkyni činila sama o sobě nevěrohodnou, neboť pouze svědčí o tom, že na některé okolnosti již zapomněla, na což ostatně sama upozornila.

24. Podobným způsobem lze argumentovat k dalším (dílčím) rozporům ve svědeckých výpovědích, na které bylo ze strany žalobce poukazováno. Z hlediska průběhu celého incidentu, který vyústil ve fyzické napadení, nelze s ohledem na časový odstup považovat za podstatné, zda žalobce tašku svědkyně P. uchopil či nikoliv. Obě svědkyně shodně vypověděly, že určitá forma komunikace mezi žalobcem a paní P. ohledně její tašky a nákupu proběhla předtím, než byla svědkyně D. udeřena do tváře. Pokud poté svědkyně P. v rámci popisu průběhu incidentu výslovně nehovořila o tom, že žalobce útok slovně avizoval, nelze z toho bez dalšího dovozovat závěr, že druhá svědkyně si danou okolnost vymyslela. Svědkyně P. byla sice následně dotazována, zda žalobce mluvil, na což ale bezpochyby odpovídala výhradně s odkazem na tu část výpovědi, ve které popisovala vlastní komunikaci se žalobcem.
25. Co se týká namítaného rozporu ve svědeckých výpovědích stran určení vzdálenosti žalobce předtím, než došlo ke spáchání přestupku, krajský soud je toho názoru, že žalobce obsah svědeckých výpovědí účelově redukuje. Svědkyně P. při popisu skutkového děje vypověděla, že k incidentu došlo před mostem, a to v místě, kde se nachází veterinární ambulance. Následně k dotazu právního zástupce upřesnila, že žalobce se k nim odnikud nevracel, protože se nacházel kousek od nich. Z uvedeného nelze dovozovat, že žalobce se měl podle svědkyně nacházet před útokem přímo na mostě, tedy ve vzdálenosti několika desítek metrů. Uvedený závěr ostatně spolehlivě dokládá důkaz ohledáním místa spáchání přestupku, neboť je z pořízených protokolů a fotodokumentace zřejmé, že obě svědkyně shodně označily jako místo spáchání přestupku prostor v blízkosti veterinární kliniky, což s původními výpověďmi plně koresponduje.
26. Správní orgány jednotlivé důkazy řádně hodnotily, přičemž vzaly v úvahu nejen již uvedenou dobu od spáchání přestupku, ale také rozsah a význam dílčích rozporů, které se ve svědeckých výpovědích vyskytovaly. Z toho důvodu nelze považovat jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelná, popř. založená na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Z provedeného dokazování je zřejmé, že žalobce svědkyni D. udeřil otevřenou dlaní do tváře, což nepochybně vykazuje formální znaky přestupku, jehož spáchání je mu kladeno za vinu. Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že pochybnosti v tomto směru nebyly shledány ani v rámci předcházejícího trestního řízení, které sice vyústilo ve vydání usnesení OS o postoupení věci k projednání přestupku, ale toliko z důvodu uplatnění subsidiarity trestní represe, tedy vlivem absence potřebné míry společenské škodlivosti.
27. Žalobce dále namítal, že nebyla zachována totožnost skutku a jeho následku, neboť prvostupňový orgán v rozporu s usnesením OS o postoupení věci vypustil ze skutkové věty slovní výraz „držela čuňu“. Skutek byl navíc projednáván jako přestupek proti občanskému soužití, což chrání jiný zájem než je výtržnictví v souladu s právní kvalifikací, která byla učiněna v trestním řízení. K tomu krajský soud uvádí, že přestupkové a trestní řízení nelze navzájem směšovat. Jedná se o dvě samostatná řízení, která nemusí být z povahy věci provázána jak z hlediska skutkových závěrů, tak právní kvalifikace (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2022, č. j. 34 A 5/2019 – 106).
28. Požadavek na zachování totožnosti skutku je proto nutné posuzovat ve vazbě na jeho vymezení v příkazu, kterým bylo přestupkové řízení zahájeno, a ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu nevykazuje postup správního orgánu I. stupně žádné nedostatky (srov. k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006 – 53, č. 1163/2007 Sb. NSS). Vypuštění výše uvedeného

výrazu z popisu skutku nemá navíc žádný vliv na jeho právní kvalifikaci, přičemž možná záměna s jiným skutkem je spolehlivě vyloučena uvedením časových, místních a jiných okolností, které mají ryze individuální charakter.

29. Závěrem se krajský soud neztotožňuje ani s tvrzeným důvodem nezákonnosti postupu prvostupňového orgánu při provádění důkazu svědeckými výpověďmi. Žalobce nerozporuje, že předsedkyně přestupkové komise fakticky naznačila způsob vedení úderu na tvář po vzoru toho, co svědkyně D. předtím (byť s určitou mírou nejistoty) sama vypověděla. Nejednalo se tak svoji povahou o nepřípustnou formu sugestivní otázky, ale o postup, jehož účelem bylo pouze odstranění případných pochybností ohledně toho, jak svědkyně fyzické napadení své osoby vnímala či pozorovala.
30. K související námitce žalobce, že svědkyně D. měla při podání výpovědi nejprve zvedat levou ruku, soud uvádí, že tato skutečnost byla v protokolu řádně zaznamenána, tedy nebyla správním orgánem I. stupně „vymlčena“. Žalobce poté sice danou okolnost zmiňoval rovněž v odvolání proti rozhodnutí o přestupku, ale ve své argumentaci jí na rozdíl od jiných námitek nekonkretizoval. Ačkoliv krajský soud připouští, že správní orgány měly danou námitku důkladněji zohlednit při hodnocení provedených důkazů, není jejich pochybení natolik zásadní, aby mělo samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku, resp. činilo toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. O skutečnosti, že úder otevřenou dlaní byl veden pravou rukou žalobce, ostatně svědčí doplňující odpověď téže svědkyně, že byla udeřena na levou stranu obličeje.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Soud neshledal ze všech shora uvedených důvodů žalobní námitky důvodnými. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
33. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. dubna 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně